

Bruna rötter hos Socialdemokrater och borgare

Nazismen, Alliansen och Socialdemokraterna

Från PI

Denna sammanställning bygger på brev skrivna av Inger-Siv Mattsson (f.d. internationell sekreterare vid ett statligt forskningsråd) och adresserade till respektive partis ordförande. All text jag presenterar är alltså Inger-Siv Mattssons egna ord och all upphovsrätt skall därför anses tillhöra henne. Explicit tillåtelse att sprida och redigera denna text har dock givits mig.

Gustaf Jansson, redaktör för Politiskt Inkorrekt (PI)

Alliansens bruna förflutna 1

Skeletten i kd:s garderober

”Grumliga vatten” och s k ”rumsrena” partier

Hela det politiska etablissemanget tiger så det knakar om det som utspelades i Sverige fram till då Hitlers krigslycka vände i och med Stalingrads fall i januari 1943. Då rodde skaror av fascister och nazister – s k ”roddare” snabbt över de ”grumliga vattnen” och anslöt sig till ”rumsrenare” partier. Det var Ture Nerman som lanserade det träffande begreppet ”roddare”. I sin antinazistiska tidskrift Trots Allt! konstaterade Nerman 1945: ”Det är inte så trevligt för vederbörande, men vi måste också här i Sverige hålla reda på vad våra demokrater av yngsta årgång har för antecedentia när de nu rott fram till den rätta kajen.” De partier, som med öppna armar tog emot ”roddarna” borde rimligtvis placeras i kategorin odemokratiska och rasistiska partier dvs den stämpel Ni och Era alliansfränder är så snabba att sätta på Sverigedemokraterna. Otaliga ”roddare” gjorde karriär – inte enbart i sina nya partier – utan också inom fackföreningsrörelsen, utbildningsväsendet, rättsväsendet, näringslivet, försvaret mm.

Kristdemokraternas bruna förflutna

1941 hade rådman Harald Ljungström ingått i Sveriges Nationella Förbunds, SNF styrelse och var ledare för SNF:s ungdomsorganisation. SNF var tydligt antidemokratiskt och antisemitiskt och vurmade för de ideal som förknippas med fascismen i Mussolinis och Francos tappning. Åren före kriget hade den ca 40 000 medlemmar. (1) Två dagar innan KDS samlades till sitt första riksting den 21 augusti 1964 avslöjade Expressen Ljungströms förflutna i SNF och att han gjort både rasistiska och odemokratiska uttalanden. I det tal han höll vid rikstinget förnekade han att SNF varit nazistiskt och sina judefientliga uttalanden hade han ångrat! Varken Lewi Pethrus eller KDS partiledare – statskyrkoprästen Birger Ekstedt – ansåg att Ljungströms bruna förflutna utgjorde något hinder för att Ljungström skulle kunna stå som första namn på partiets riksdagslista för Stockholm. Dessutom förnekade Ljungström vid KDS’ första riksting att SNF varit nazistiskt! ”Ekstedt hade tidigare varit ombudsman för högerpartiet och lärare vid högerns folkhögskola i Gimo och kunde knappast ha svävat i okunnighet om vad SNF var för organisation” skriver Karl N Alvar Nilsson i sin bok Svensk överklass och extremhögern under 1900-talet.

Det var rådmann Ljungström som i huvudsak skrev KDS första partiprogram! Kaptenen och gymnastikdirektören Folke Dahlström i Bankeryd med bakgrund i det nazistiska Svensk Socialistisk Samling, SSS och Sveriges Nationella Förbund, SNF var också med när KDS bildades i början av 60- talet. Han var Lindholmsnazist och bl a utgivare av tidningen Ungt Folk. Trots detta bruna förflutna uteslöts han inte ur KDS. Dahlström hade redan 1942 pekats ut i Holger Carlssons bok Nazismen i Sverige – ett varningens ord så hans bakgrund kan knappast ha varit okänd för KDS-ledningen! Pastor Eric Grönlund, som hade kopplingar till Ungsvenska klubben, lanserades trots detta som tredje namn på KDS' riksdagslista för Stockholm. Nomineringen stöddes av general Nils Rosenblad och advokaten och Ungsvenska klubbens ordförande och ordensbrodern i Sanct Michaelsorden Ulf Hamacher. Det avslöjades också att ledamoten i KDS' rikskommitté och en av partiets pressombudsmän Lennart Aas delat ut antisemitiska och nazisympatiserande flygblad i vilka det bl a förklarades att Anne Franks dagbok var ett falsarium och att förintelsen aldrig ägt rum, Detta var litet väl magstarkt för KDS och Aas skildes från sitt uppdrag som pressombudsman.

Ett par präster hade ett förflutet i det nazianstrukna Kyrkliga folkpartiet, som leddes av kyrkoherde Ivar Rhedin. Kyrkoherden i svenska församlingen i Johannesburg Torsten Borghammar var nazistsympatisör och hade dessutom en välvillig syn på apartheidregimen i Sydafrika. Andra nazianstrukna medlemmar i partiet var Werner Öhrn, som varit ordförande i Sveriges Nationella Förbund och i Narvaförbundet, och varit medlem i 4 decemberklubben, som var en nazistisk sammanslutning som startats av Otto Hallberg, deltagit i möten hos Carlbergska stiftelsen och demonstrerat mot filmen om Anne Frank Öhrn var mycket aktiv inom KDS och höll egna valmöten men uteslöts när hans bruna förflutna avslöjats.. (2) Hovrättsrådet Seth C:son Bjurners skamliga förflutna hade upptäckts redan innan valet och han drog sig tillbaka från riksdagslistan. Nils Rydström i Moheda hade också avslöjats i tid och hans ekonomiska bidrag återsändes. Efter valet 1964 tillsatte KDS en utredning för att undersöka den ”nazistinfiltration” man påstod att ”partiet utsatts för.”

Sankt Michaelsorden och KDS

Sankt Michaelsorden hade ett avgörande inflytande på utformningen av det partiprogram som KDS presenterade inför valet 1964 och påverkade nomineringen av rådmann Ljungström och pastor Eric Grönlund till KDS riksdagslista. Den 9 februari 1965 skrev Expressen :”Sankt Michaelsorden spelade en avgörande roll vid tillkomsten av det partiprogram KDS presenterade inför riksdagsvalet i höstas och den genomdrev att rådmann Harald Ljungström trots avslöjanden om hans politiska förflutna behölls som första namn på KDS riksdagslista i Stockholm. /.../ Sankt Michaelorden bildades den 29 september 1959. Förebilden var en tysk orden som bildats 1683. I statuterna heter det bl a att man ”skall verka för den Kristna Tron, Kungamakten och Fäderneslandet.” 1963 hade ordens stormästare lanserat valspråket: ”Prudentes sicut serpentes et simplices sicut columbae” dvs ” Var sluga som ormar och menlösa som duvor.”

Karl N Alvar Nilsson konstaterar i sin bok Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet att ”Det är tydligt att det i stort sett var samma personer som var verksamma i Sankt Michaelsorden, Ungsvenska klubben och SNF.” Också enligt Expressen ”hade Sankt Michaelsorden band till olika nazistorganisationer.” (2) Bl a fanns det ett intimt samröre mellan orden och Ungsvenska klubben: Tre ledande ordensmedlemmar satt i klubbens styrelse – ordföranden advokat Erik Bremberg, sekreterare och 1:e revisor P-J Bergelin och klubbmästaren Ulf Hamacher. Kyrkolokaler uppläts inte sällan för ordens verksamhet. Det var inte bara kristdemokraterna som anslöt sig till Sankt Michaelsorden. Förre marinchefen och moderata samlingspartiets försvarsexpert Per Rudberg talade vid ett av Sankt

Michaelsordens möten. Sankt Michaelsordens ledamöter deltog -"klädda i högtidsornat" – vid den katolska dödsmissa, som hölls i Stockholm när general Franco avlidit 1975. Man kan undra varför dessa f d nazister och fascister aldrig nämns varje gång deras partier omtalas i massmedia? Varför är däremot varje koppling till nazismen – om än aldrig så perifer – så intressant när det gäller sverigedemokraterna? "Sverigedemokraterna försöker bli rumsrena och salongsfäliga genom att nödtorftigt skyla den bruna färgen. Men ett sådant parti vill jag inte se i Sveriges riksdag" sade Ni. Med tanke på bakgrunden hos de partier vi idag "ser i riksdagen" och som "nödtorftigt försöker skyla över" sitt bruna förflutna tycker jag att det inte finns någon som helst anledning för Er – eller någon annan i Alliansen – att förhäva sig! "Det är en vedervärdig tanke att ett parti som graderar människovärdet efter ursprung skulle finnas i Sveriges parlament." Var det inte så Ni sade?

Feghet och brist på moral i kyrkans led

Även kyrkans män var befläckade av nazismen. Mest känd är kretsen kring Göteborgs Stifts-Tidning som tog klar ställning för nazismen. "Under trettioåret fanns en religiös antisemitism och förståelse för Tyskland bland åtskilliga präster i svenska kyrkan. Det är inget att hymla med" sade biskop Martin Lind i Linköping i en artikel av Jonas Fredén i DN för några år sedan. "Ärkebiskop Erling Eidem var "ytterst återhållsam" i fråga om det nazistiska barbariet och har fått namn om sig att vara både tyskvänlig och feg" konstaterade Folke Schimanski under rubriken "Hundra år av svenskhet i Tysklands hjärta" i en artikel i SvD den 2 december 2003. Ärkebiskopen hörde till dem inom det svenska etablissemang som redan i november 1942 fick utförlig och konfidentiell information om koncentrationslägren. "De som berättade för honom om den pågående judeutrotningen gjorde detta med fara för sitt eget liv med en förhoppning att han skulle slå larm inför världsoinionen.

Om ärkebiskopen från ett neutralt (näja) land avslöjade vad som hände med Europas judar kunde det inte bara avfärdas som krigspropaganda. Han valde att tiga och försökte agera genom tyst diplomati, en metod som inte gav något resultat i detta fall. Ynkryggat och fegt agerat av ärkebiskopen" konstaterade Stefan Svärd i DN den 27 januari 2007. (3) Enligt Svärd var den kristna pressen "under en lång period helt tyst när det gällde förintelsen. De ledande samfundstidningarna Vår Kyrka och Svenska Veckotidningen bemötte nazisternas härjningar med tystnad. Den ledande kristna morgontidningen Svenska Morgonbladet förde ett försiktigt och resonerande tonläge i stället för att stå på barriaderna och kraftfullt bekämpa nazismen och judeförföljelserna.

Det finns också exempel på att tidningen tolkade händelser utifrån Tysklands perspektiv och inte utifrån perspektivet hos dem som blev drabbade av kriget. " Svärd konstaterade också att de bruna ränderna inte gått ur i kyrkans led: "det propalestinska engagemanget i vissa kristna kretsar tangerat den antisemitiska nivån. Ahmed Rami som dömdes för hets mot folkgrupp och antisemitism hade ett aktivt stöd från de kristet engagerade forskarna Jan Bergman och Sigbert Axelsson.

Antisemitismen tycks knacka på dörren både från höger och från vänster." Professorn i teologisk exegetik i Lund 1933-64 Hugo Odeberg blev 1941 ordförande i den pro-tyska Riksföreningen Sverige- Tyskland. Han såg stora skillnader mellan kristen och judisk etik och ansåg att judendomens synsätt fått breda ut sig alltför mycket. Också professorn i exegetik vid Uppsala universitet Anton Fridrichsen hade en liknande uppfattning och hade redan i början av 30-talet i Dagligt Allehanda konstaterat: "Tack vare hjälp från grannlandet i söder har den stora generaluppörelsen med judendomen kunnat börja, och därmed finns det hopp för kyrkan att överge sin förlorade anfrätta livsnerv." (4) Man kan undra varför alla dessa f d

nazister och fascister aldrig nämns när deras nuvarande partier omtalas i massmedia? Varför är däremot varje koppling till nazism och fascism – om än aldrig så perifer – så intressant när det gäller sverigedemokraterna?

Källor som Inger-Siv Mattsson hänvisar till:

(1) Ola Larsmo i DN den 8 maj 2008 (2) Karl N Alvar Nilsson: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet (3) Stefan Svärd är fil dr i statskunskap och styrelseordförande i Evangeliska frikyrkan (4) Karl N Alvar Nilsson: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet, Federativs förlag, 2000

Alliansens bruna förflutna 2

Skeletten i centerns garderober

Dagens centerparti utmålar gärna alla som är kritiska mot den förda invandringspolitiken som ”rasister” men om sitt eget bruna förflutna tiger man. Bondeförbundet var på 1930-talet det mest rasistiskt färgade partiet i riksdagen. Vid sidan av nazisterna var Bondeförbundet det enda parti som hade antisemitismen och rasismen inskrivet i sitt partiprogram! Redan 1933 hade Bondeförbundet givit legitimitet åt det myrdalska och socialdemokratiska rashygieniska projektet och i sitt partiprogram skrivit: ” Som en nationell uppgift framstår den svenska folkstammens bevarande mot inblandning av mindervärdiga utländska raselement samt motverkande av invandring till Sverige av icke önskvärda främlingar. Folkmaterialiets bevarande och stärkande är en livsfråga för vår nationella utveckling.”

Den antisemitiske propagandisten Elof Eriksson var en av grundarna av Bondeförbundet och hade en stor del i utformningen av bondeförbundets rasistiska partiprogram. Han hade nära kontakt med Julius Streicher, chefredaktör för den nazistiska tidningen Der Stürmer, som öppet pläderade för total utrotning av judar. [1] Han var själv redaktör och utgivare av den antisemitiska tidningen Nationen. 1938 stod en bondeförbundare i riksdagen och sade: ”Jag är idag antisemit, sedan jag i tio år måst studera fakta i Centraleuropa. Låt oss inte ta in judarna och lära dem yrken i Sverige, så att de bli konkurrenter till svenska yrkesmän och småningom suggs upp i den svenska folkstammen. Den asiatiska folkstammen passar inte i sällskap med vår hyggliga svenska folkstam...” Och som det stod i partiprogrammet: ”Vårt folk måste skyddas från degenererande inflytelser.”

Bondeförbundaren, ecklesiastik- utrikes- och justitieministern[2] professor K G Westman hade tydliga nazisympatier. I riksdagen framförde han sin åsikt att lagförslaget om tvångssterilisering av mindervärdiga folkgrupper ”ju innebär ett högst betydande steg framåt i syfte att sanera den svenska folkstammen.” Westman jagade med blåslampa de tidningar som skrev kritiskt om nazi-Tyskland. I mars 1942 lyckades han konfiskera 17 tidningar på en enda månad. Det var när tidningarna publicerade artiklar om hur tyskarna torterade fångar i Norge. Westman hade ett särskilt gott – eller snarare ont – öga till Torgny Segerstedt och Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, GHT. I sin dagbok kommenterade Westman Segerstedts uppträdande med orden: ”Hans judiska älskarinna har undanträngt hans själ och ersatt den med en judesjäl..” [3]

När Westman i riksdagen kritiserade den svenska utrikespolitiken sköt han skulden på kabinettsekreterare Erik Bohemans ”judiska blod”. På morgonen den 12 juni 1940 uttryckte Westman i riksdagens första kammare sin beundran för den tyske ledaren: ”Ett folk kan inte gå ut i krig som en diskussionsklubb. Alla har vi sett bevis för hur en diktatur i en enväldigt styrd stat kan samla alla folkets krafter till handling och utkräva det yttersta av de enskilda som åtyda enväldshärskarens befallningar.” På eftermiddagen upprepade han samma hyllning

i andra kammaren. Diskussionen i riksdagen gällde ett förslag från regeringen att införa förhandsgranskning av tryckta texter. Bondeförbundets Axel Hansson-Rubbestad och Otto Wallén stödde kampanjen ”Mota Moses i grind” som syftade till att stoppa invandringen av judiska flyktingar till Sverige. Riksdagsman Hansson- Rubbestad sade: ”Vi ha i detta land en massa unga män och kvinnor, som önska få yrkesutbildning vilket vårt samhälle hittills åtminstone inte lyckats bereda dem. Att under sådana omständigheter giva yrkesutbildning åt utlänningar... det anser jag vara att gå för långt...

Vilket parti vi än tillhöra, torde vi anse det lyckligast för vårt lands vidkommande, om vi så snart som möjligt blir av med dessa flyktingar.”[4] Wallén erkände öppet att han var antisemit och tog i riksdagens flyktingdebatt ställning mot flyktingarna. Han ansåg att grunden för småföretagarnas problem var att ”tattare och judar” beviljats svenskt medborgarskap. Han kallade de tysk-judiska läkare som sökte asyl i Sverige för ”giftblandare och abortörer.” Han var långt ifrån ensam i sitt parti om sådana åsikter. Olof Sundman, författare, ledamot av Svenska Akademien, riksdagsman för centern och under 70-talet centerns ledande ideolog var medlem av Svensk Socialistisk Samlings (SSS) ungdomsförbund Nordisk Ungdom och i Engdahls Svensk Opposition. Sundman bildade också tillsammans med bl a SS-veteranen och journalisten Åke Regnell 1942 Sällskapet Unggöterna.

Regnell var utgivare av den nazistiska skandaltidningen Veckans PM och hade 1941 försökt bilda ett svenskt Gestapo – Gyllene Spöknippet. För Sundmans del handlade det inte om något enstaka övertramp. Han var en brinnande nazist, sjöng tyska sånger med svenska SS-frivilliga hösten 1945 och var kamratskapsledare i Nordisk Ungdom. Han arresterades 1943 efter en polisrazzia mot en pronazistisk grupp. ([5]) Efter kriget blev Sundman en uppskattad medlem i Bondeförbundet, som ju var centerns namn fram till 1957. 1968 fick Sundman Nordiska rådets litteraturpris och Litteraturfrämjandets stora romanpris och 1975 valdes han in i Svenska Akademien. Vid Sundmans begravning den 5 november 1992 närvarade centerledaren Olof Johansson och partisekreterare Åke Pettersson. Preskriptionstiden för ”ungdomssynder” kan ibland vara kort! Utom när det gäller sverigedemokraterna!

Centerpartisten Bertil Rubin var också medlem i Svensk Socialistisk Samling och Lindholmnazisternas ungdomsförbund Nordisk Ungdom samt efter kriget i Nysvenska Rörelsen. Inte förrän han 1964 valts in i riksdagen på den borgerliga spränglistan Medborgerlig Samling åkte han ut ur centerpartiet! Enligt Aftonbladet hade den politiske vilden Rubin 1971 tankar på att ”ställa upp för Folkpartiet i riksdagsvalet.” När Rubins bruna förflutna 1964 avslöjats av nazistjägaren Armas Sastamoinen i tidningen Arbetet under rubriken ”Rubin med fula skönhetsfläckar” genmälde han: ”Mitt engagemang //i Nordisk Ungdom// var ungdomligt, nationellt, ideellt och ärligt menat och hade inte alls något med diktatur, förföljelse av människor, rasdiskriminering etc att göra.” Nänä!

Bondeförbundet välkomnade också generalmajor Fale F:son Burman när denne 1934 lämnade högern och Sveriges Nationella Ungdomsförbund, SNU. I sina memoarer skrev Burman: ”Jag skall gärna erkänna att jag till en början blivit ganska fängslad av denna tyska folkrörelse /.../ I Italien hade Mussolini med sina fascister lyckats få god ordning på det eljest hopplösa kaos som i många avseenden kännetecknat läget där. /.../ Jag var alltså mycket tyskorienterad /.../ Det enda stötande i bilden var att den tyske ledaren Adolf Hitler var en ren uppkomling, en korporal som satt sig på generalerna.” Burman stördes alltså inte av att demokratin satts ur spel i nazi-Tyskland. Det störande var att Hitler var en uppkomling! En senare centerpartist har i samma anda konstaterat att ”Hitler gjorde en del tokiga saker.” Ungdomsförbundets organ SLU-bladet drev 1938-39 en kampanj mot ”den judiske docenten Gunnar Heckscher.” Han kallades ”judeyngling” och ”then lille Manasse” – en vanlig benämning på judar i

antisemitiska skämt under andra världskriget. SLU-bladet citerade också instämmande i en hotfull kommentar från bondeförbundets tidning Svenska landsbygden: ”Att man på judehåll inte är särskilt förtjust i bondeförbundet och dess politik är just inte så förvånande. Judarna sitta ju emellertid för närvarande rätt trångt i åtskilliga länder, och det finns nog folk här i landet som har ögonen på dem... Det torde därför vara lyckligast för dem själva och deras pressdrabanter om de vore litet försiktigare i uttrycken för sitt hat och förakt gentemot det svenska bondepartiet.” [6] Man kan undra varför dessa f d nazister/fascister aldrig nämns varje gång deras partier omtalas i massmedia? Varför är däremot varje koppling till nazismen – om än aldrig så perifer – så intressant när det gäller sverigedemokraterna?

Centerns partiledare har gett hyckleriet ett ansikte

Som ordförande i ett parti med ett sådant förflutet borde Maud Olofsson inte ha känt sig ”nerkletad” när centern i folkomröstningen om EMU kopplades samman med Sverigedemokraterna. Hon sade: ”Man ska inte försöka kleta ner mig med nationalistiska argument.” Mot bakgrund av centerns bruna förflutna borde det snarare vara Sd som hade anledning att känna sig ”nerkletade”! För några år sedan konstaterade Olofsson i Almedalen att ”Hitler gjorde en del tokiga saker.” Jag förmodar att hon syftade på förintelsen? Med ett sådant brunt förflutet som centerns i bagaget skall man akta sig för att bagatellisera nazismen. Men det är givetvis inte så lätt att se klart när man ”fiskar i grumliga vatten”! I slutet av 1990-talet lovade centern att tillsätta en forskargrupp för att ta fram en vitbok som skulle ”göra upp” med centerns brunfläckiga förflutna dvs ”klarlägga allt som hände på 30-talet”. Men av detta blev intet. Arbetet avbröts utan någon förklaring och centern har kvar sina nazi-skelett i partigarderoben. I redogörelsen för 1930- och 40-talen på centerns hemsida finns inte en stavelse om bondeförbundets dragning till fascismens och nazismens idéer.

Källor som Inger-Siv Mattsson hänvisar till:

(1) Ola Larsmo i DN den 8 maj 2008 (2) Karl N Alvar Nilsson: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet (3) Stefan Svärd är fil dr i statskunskap och styrelseordförande i Evangeliska frikyrkan (4) Karl N Alvar Nilsson: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet, Federativs förlag, 2000
Alliansens bruna förflutna 3

Skeletten i moderaternas garderober

Statsminister Reinfeldt har uttryckligen deklarerat att ”Jag tänker inte ge dem (Sverigedemokraterna) en millimeter i extra utrymme genom att svara på den typen av frågor som de vill att vi ska diskutera för att de ska komma in i samhällsdebatten.” Med tanke på den sumpgas som stiger upp ur moderaternas bruna förflutna är det förmodligen bäst så för statsministern! Moderaterna är förmodligen ett av de partier i alliansen som vid sidan av centern har minst anledning att förhäva sig när det gäller Sverigedemokraterna. Rolf Clarksson, som satt i riksdagen för Moderaterna fram till 1994 var under 30-talet ledare för den naziorienterade Fosterländsk Enad Ungdom, FEU Han hade själv varit med om att bilda ”Gråskjortorna” som de också kallades. FEU hade en egen specialformation som kallade sig Storm- och Slagstyrka, SS där Clarksson hälsades med ”heil” och tilltalades med ”min Ledare.”

Clarksson satt en tid i den moderata riksdagsgruppens förtroenderåd! Bosse Schön berättar i boken ”Där järnkorsen växer” om ett möte mellan riksdagsmännen Sundman och Clarksson utanför herrtoaletten i demokratins högborg – Riksdagen – varvid ”centerpartisten Sundman gick i enskild ställning och gjorde nazihälsning till moderaten Clarksson och utropade: ”Mein Führer”. Gunnar Prawitz som satt i Svensk Socialistisk Samlings styrelse och var redaktör för

tyskunderstödda Nya Dagligt Allehanda blev efter kriget redaktionschef för Näringslivets Information, satt i Publicistklubbens styrelse och var engagerad i dåvarande högerpartiet. På 50-talet medverkade Prawitz i den europeiska fascistinternationalens tidning "Nation Europa." Han var medlem i Rotary och kyrkvärd i Sankt Görans församling. Professor Gunnar Björk med förflutet i Förbundet Svensk Ungdom satt i riksdagen för högerpartiet och var ordförande i Medicinska föreningen. Han hävdade att flyktingarna tog arbeten från unga svenska läkare och att det var olämpligt att låta "främmande folk, utan känsla för svenskt psyke och säker kännedom om vårt språk att giva vård åt en allvarligt sjuk människa."

Den moderate riksdagsledamoten Margaretha af Ugglas höll föredrag i Ungsvenska Klubben 1985 liksom Gösta Bohman 1987 samt riksdagsmannen och ledamoten av konstitutionsutskottet Birger Hagård 1987 och 1990. Gunnar Hökmark förklarade att "de inte haft klart för sig vad för slags sammanslutning de varit talare hos." Vilket förefaller osannolikt eftersom Margaretha af Ugglas var gift med Bertil af Ugglas, vars farbror Clas af Ugglas var redaktör för den "nationalkonservativa" tidskriften Fria Ord. Gösta Bohman var dessutom så gammal att han inte kan ha undgått att känna till Ungsvenska klubben. Birger Hagård hade umgåtts så pass mycket i högerextrema kretsar att han bara av den anledningen borde ha känt till klubben! Talarna vid mötena 1985 och 1987 har – av någon anledning – noggsamt undvikit att uttala sig!

Högern och tidskriften Fria Ord

Fria Ord, som var klart antisemitisk och antidemokratisk och. bl a förnekade judeutrotningen hade varit Sveriges Nationella Förbunds organ fram till 1980, då den blev ett "fristående organ för nationella konservativa tankar." I nr 50/1953 skrev fil dr Georg Brandell en artikel under rubriken "Våldsamt överdrivna uppgifter om judiska krigsoffren" och i nr 11/1954 kunde man läsa: "Sanningen om Dachau avslöjad. En skräckpropaganda av gigantiska mått utan underlag i verkligheten. Avsikten var att diskriminera hela tyska folket – 'bevisen' arrangerades i efterhand." I nr 12 fortsatte tidningen "Tyska krigsfångar tvingades 1945 av ockupanterna att uppföra 'gaskammare' – Skräckskildringarnas ohållbarhet avslöjas." Att högermannen Clas af Ugglas blev redaktör för denna tidning innebar inte att inställningen till judar ändrades. Så sent som i nr 4:1974 frågade tidningen: "Drömmer Tarschys och hans likasinnade samfundsbildare om att förbereda amerikanska tillstånd i Sverige, så att vi här en vacker dag får uppleva, att den judiska minoriteten i vårt land – liksom i USA – usurperar både regeringsmakten, utrikesledningen och försvarets högsta ledning?"

Invandringen var – med rätta – ett annat hot för tidningen under af Ugglas ledning. Nr 4:1972 förutspåddes att svenskarna skulle bli i minoritet i sitt eget land och nr 9:1972 konstaterade att regeringens invandrapolitik medfört att "Det vimlar numera av ovärdade araber och antalet negrer – dock mera värdade – är i påfallande stegring." I nr 1:1974 skrev tidningen om sin medarbetare Lars Hulthén som kandiderade i studentkårsvalet i Lund: "Valet fick emellertid en ljuspunkt för att inte säga cause célèbre genom den oberoende kandidaten Lars Hulthéns agerande". Hulthén ansåg att "två krav måste ställas på utländska studenter. De skall hålla sig till sitt eget lands kvinnor och efter avslutade studier omedelbart återvända hem." (1) Clas af Ugglas var även kyrkligt aktiv. På förslag av kyrkorådet för Kungsängens och Västra Ryds församling tilldelades han 1977 Kungl. Patriotiska sällskapetets förnämsta guldmedalj för "långvarig gagnelig verksamhet". Högern och Sveriges Nationella Förbund

Sten Eriksson var före och under kriget medlem i såväl Sveriges Nationella Förbund, SNF som Svensk Socialistisk Samling och stred som frivillig i Waffen-SS. Efter

journalistutbildning var han fram till sin pensionering anställd vid höger/moderat-tidningen Skaraborgs Läns Allehanda i Skövde. ”På redaktionen i Skövde var det bara chefredaktören och ytterligare någon som kände till kollegans förflutna i Hitlers dödsskalleprydda förband. De vars arbete det är att skriva granskande om verkligheten hade alla svurit tystnadslöfte. För dem handlade det om tidningens trovärdighet, därför var alla rörande överens om att Erikssons historia skulle förseglas och stoppas undan. Hade uppgifterna blivit kända vore Eriksson död som journalist, för vem vill bli intervjuad av en f d nazisoldat? Vem vill köpa en tidning där en av Hitlers legoknektar skriver kulturartiklar?” (2) 1937 gick Sveriges Nationella Förbund samman med Per Engdahls nysvenska rörelse varvid den nazistiska linjen markerades ännu skarpare. Som mellanhand vid förhandlingarna fungerade Sten Natt och Dag som senare blev socialredaktör på Svenska Dagbladet.

Sveriges Nationella Förbund tog från 1941 till krigsslutet emot pengar från Tyskland för att ge ut den dagliga tidningen Dagsposten. ”SNF och ett antal andra grupper utgjorde en brygga mellan nazisterna och den etablerade högern” konstaterade Anna-Lena Lodenius i en artikel i DN den 21 augusti 2007 under rubriken ”Det svenska hatet var väletablerat.” (3) Lodenius skriver vidare att ”mycket av det som skrivits om antisemitism och rasfrågor under 30- och 40-talen har uppehållit sig vid en handfull mindre nazistpartier som var tämligen marginaliserade redan under det sena 1930-talet. Rättsprocesserna efter krigsslutet visar att de inte ens tog emot särskilt mycket pengar från Nazi-Tyskland för att bedriva sin verksamhet jämfört med nationalistiska kretsar som stod högern nära.” SNF hade 1934 uppstått ur Sveriges nationella ungdomsförbund, SNU som därefter fungerat som högerns ungdomsförbund. I SNU hade nationalsocialismens idéer vunnit terräng och förbundet hade tagit efter nazistiska arbetsmetoder. Ett konkret uttryck för detta var att förbundet 1933 skapade kampgrupper som uniformerades med grå skjortor och blå armbindlar. Chef för dessa kampgrupper var blivande översten och regementschefen i Östersund Alf Meyerhöffer. Han var samtidigt riksdagsman för högern. Efter valet 1934 blev han en av SNU/SNF:s riksdagsmän. I sin egenskap av regementschef anordnade han under kriget ett stort opinionsmöte i Östersund där Per Engdahl var talare. (4)

Inför bildandet av Riksföreningen Sverige-Tyskland publicerade tidskriften Sverige-Tyskland i april 1938 ett upprop undertecknat av 415 personer. Upproret inleddes sålunda. ”Men beklagande måste man konstatera, att i vårt land det i viss mån oundvikliga ställningstagandet till det nya Tyskland på sina håll urartat i en tyskhet, som i längden verkar förödande på det goda förhållandet mellan oss och det tyska frändefolket. /.../ Föreningens ändamål är alltså att på rent svensk grundval, utan ställningstagande i partipolitiken (sic!) verka för ett rättvist bedömande av det nya Tyskland.” Ett stort antal av undertecknarna av uppropet var organiserade nazister: C E Carlberg, Rütger Essén, Gunnar Furugård, Erik Grafström, professor Gösta Häggqvist, Gunnar Prawitz, kyrkoherde Ivar Rehdin, direktör John Weibull m fl. Gösta Häggqvist var mycket aktiv i Samfundet Manhem och hade ingått i styrelsen för Rasbiologiska institutet. Han var även ledamot i Nobelstiftelsens fullmäktige och i Kungl Vetenskapsakademien. I detta tvivelaktiga sällskap fanns två ledamöter av riksdagens andra kammare, nämligen högermännen kommendör Björn Holmgren och direktör Edvard Lithander. Också den blivande högerriksdagsmannen och kammarherren James Dickson samt advokaten och landstormskaptanen C P Ossbahr fanns med. Ossbahr var verksam inom Stockholms befälsutbildningsförbund och satt i Stockholms stadsfullmäktige för högern 1927-1946. (5)

”Här behövs utvädring”

Tre andra namn av intresse i allians-sammanhang är Th Åke Leissner (efternamnet förefaller bekant!), Arvid Fredborg och Gunnar Unger. Dessa tillhörde grupperingar som – enligt Ola

Larsmo i Djävulssonaten. Det svenska hatets historia – kunde tänka sig ett militärt samarbete med Tyskland och som aktivt tog ställning mot att släppa in judiska flyktingar i Sverige. Leissner grundade 1934 Nationella studentklubben dvs Uppsala-avdelningen av Sveriges Nationella Förbund, SNF. Leissner medverkade också i SNF:s undersökning av ”judefrågan” 1935 där man kartlade ”det judiska inflytandet vid universitetet.” Kretsen kring Fredborg – som fö kallade sig nationalister – tog 1937 tillsammans två representanter för den Nysvenska rörelsen under kuppattade former makten över den borgerliga studentföreningen Heimdal. I föreningens årsbok 1939 kunde man läsa att ”man kan med tillfredsställelse notera att regeringen ej funnit det lämpligt att lyssna till röster, som höjs för en mer liberal invandringspolitik gentemot de politiska flyktingarna.

En sådan skulle otvivelaktigt ha skapat svåra motsättningar och tillfogat samlingstanken svår skada.” Den nationella samlingen var m a o viktigare än att släppa in judar och andra flyktingar i landet. ”Och man skall aldrig tro, att vi, som sätta Sveriges rasliga enhet som en hörnsten i vår statsbyggnad, någonsin kommer att upphöra att bekämpa alla tendenser att intaga flyktingar av judisk eller annan oss främmande ras.” Det var i detta nya Heimdal som Fredborg och Leissner 1939 intrigerade fram det s k Bollhusmötet, då Uppsalas studenter antog en resolution mot att Sverige skulle släppa in tio judiska läkare som flytt Nazi-Tyskland efter Kristallnattsprogen 1938.

Utkastet till protest mot ”importen av intellektuell arbetskraft” hade skrivits av Leissner. Vid mötet var Fredborg den första som talade om ”rasfrågan”. ”Det allvarligaste med hela problemet är emellertid att det ej endast är ett fackproblem utan även ett rasproblem. Det vore löjligt att förneka den saken. /.../ Även en mycket måttlig invandring skulle skapa en irritation, som väl av ingen kan betraktas som önskvärd.” (6) Fredborg och Leissner var huvudförfattare till den extremnationalistiska pamfletten Den svenska linjen som gavs ut 1940 och blev ett lyckokast för nämnde Fredborg och hans Heimdalkamrater. ”Skriften är inte så mycket ett avståndstagande från Nazi-Tyskland som en skiss för hur Sverige ska kunna spela en roll i ett framtida tyskt Europa.” (7) Längre fram i skriften följer kapitlet Rashygien och immigration. ”Det finnes enligt vår uppfattning ingen anledning att på grund av avskräckande exempel utomlands förneka vårt behov av en sund raspolitik. Det gäller för oss till exempel att komma till rätta med frågan om mindervärdiga elements fortplantning, som framför allt gör sig påmint i våra sinnessjukhus och på våra sinnesslöanstalter... Försök att i större antal placera judiska flyktingar som yrkesutövare i vårt land ha vållat stark kritik och skulle även i framtiden skapa konflikter.”

Även Gunnar Unger från den s k ”nationella” föreningen Svensk ungdom och 1937-38 redaktör för tidskriften Svensk Ungdom – som finansierades av affärsmannen Axel Wenner-Gren – medverkade i skriften. I denna upprepade man så gott som ordagrant budskapet från Den svenska linjen om ”behovet av en sund raspolitik: ”Det övervägande flertalet yngre svenskar – och vi utgöra inget undantag – anse vidare vårt folks enhetliga sammansättning vara ett oförytterligt värde. Försök att i större antal placera judiska flyktingar som yrkesutövare i vårt land ha vållat stark irritation och skulle även i framtiden skapa konflikter. /.../ Men kan man förändra en så komplicerad process som befolkningsutvecklingen utgör? Med Tysklands exempel för ögonen vågar man svara ja.” I sin artikel i DN ”Här behövs utvädring” påpekade Ola Larsmo: ”Sådant är tonläget i den skrift som givit namn till Fria moderata studentförbundets ännu utkommande Svensk Linje. Pamfletten öppnade dörrarna för sina författare från Heimdal och snart sitter flera gamla Bollhusantisemiter på viktiga poster inom 1940 års höger, de poster de behåller också efter det att antisemitismen hösten 1942 inte längre är rumsren.

Här finns ett visst utvärdringsbehov. Ingen i dagens höger orkar liksom ta i det.” Men att kritisera Sverigedemokraterna, det orkar man!

I DN den 11 mars 2006 konstaterade Larsmo än en gång: ”Pamfletten blir en framgång och öppnar dörren in i tidens Högerparti. För Fredborg blir den biljetten till korrespondentrollen i Berlin dit han reser 1941 för SvD:s räkning.” I nr 6-7:1937 av Svensk Ungdom skrev Unger en längre essä med rubriken Den stora chimären. ”Det som avsågs med ”chimär” var den parlamentariska demokratin” konstaterade Ola Larsmo i DN den 5 maj 2008 och citerade Unger: ”Demokratismen är en myt /.../ Det är ingalunda säkert att icke demokratin och demokratismen för Sveriges del inom kort ha spelat ut sin roll /.../ Nationell radikalism är framtidens fältrop.” I samband med krigsutbrottet rekryterades Unger till sekreterare vid Statens Informationsbyrå, senare Statens Informationsstyrelse med uppdraget att upplysa landets chefredaktörer om vad som var lämpligt och mindre lämpligt att skriva. Unger var synnerligen kritisk mot alla antinazistiska chefredaktörer och tidningar – bland dem Torgny Segerstedt och Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning, Ture Nermans Trots Allt! samt Eskilstuna-Kuriren och Nu.

Brunt förflutet inget hinder i karriären

Enligt Ola Larsmo ”skedde aldrig någon direkt uppgörelse med Bollhusmötet vare sig inom högern eller andra kretsar som de drivande personerna hörde till. Tvärtom fortsatte det nätverk av kontakter som föddes under studentåren att leva kvar. Många av personerna placerade sig på ledande poster i politik och näringslivet.” ”Flera ur Fredborgs Heimdalkrets gick med pamfletten ”Den svenska linjen” som entrébiljett in i politiska karriärer. De återfinns åren efter kriget på förtroendeposter och får inflytande över högerns utveckling. ”Den svenska linjen” är också en skrift i den svenska högerns historia som man ännu nämner med stolthet” konstaterade Larsmo i sin DN-artikel. Med den välvilliga tolkningen att ”man förmodligen inte vet vad som står i den.” Tror man på en sådan naivitet hos dagens slipade moderater tror man förmodligen också att jorden är platt, att månen skall trilla ner, att tomten kommer med julklapparna och storken med de små barnen!

Den nazianstrukne Fredborg, som varit Svenska Dagbladets Berlinkorrespondent 1941-43 och utgivare av tidskriften Obs!, blev 1952 ”utrikespolitisk konsult” bl a i Wien för svenskt näringsliv. (8) Han fortsatte samtidigt att försvara fascistiska och totalitära regimer – bl a grekjuntan efter kuppen 1967 (Svensk Tidskrift 1/68) och Chiles Pinochet – med exakt samma argument som i sin ungdom. I Svensk Tidskrift 2/74 avlossade Fredborg en rejäl salva mot Harald Edelstam för att denne brutit mot diplomatiskt protokoll genom att rädda flyktingar från Pinochets dödspatruller. I den sista intervju han gav i DN den 24 maj 1995 slutade han med att uttrycka sin stolthet över den orden han fått av Franco! Larsmo är kritisk mot att Fredborg genom sin bok Bakom stålvalLEN, som utkom 1943, av högern fått äran av att ha avslöjat förintelsen i Sverige och konstaterar att ”hjalteglorian är oförtjänt. Andra var före honom. Och sin totalitära syn behöll han livet ut.” Ola Larsmo avslutar sin artikel med ett råd till moderaterna : ”Trots alla Fredborgs stilistiska företräden vore det nog ändå bra för den svenska högern att hitta en annan galjonsfigur för avståndstagandet från nazismens folk mord.” Också Gunnar Unger blev så småningom känd som mångårig medarbetare på Svenska Dagbladet. Ibland är preskriptionstiden kort! Om det inte gäller Sverigedemokrater vill säga.

”En av Konungen stadfäst statlig rasism”

I inledningskapitlet till Soldatinstruktion 1929-38 med rubriken ”Vår folkstam” slogs fast att ”Det är i folkets rasegenskaper som vår förmåga och kraft ytterst bottna. För en nation är bevarandet av rasens goda egenskaper av utomordentlig betydelse i den ständigt fortgående

tävlingsskampen mellan folken. Nationens kraft, välstånd och kultur bero därav. Därför utgör blandning med en icke likvärdig ras en av de största farorna för ett högtstående folk. Det kan betyda kulturell och ekonomisk tillbakagång. Rysslands och Balkanhalvöns folk hava exempelvis i betydlig grad varit utsatta för ogynnsam rasblandning, vilket i sin mån kan förklara dessa områdens efterblivenhet. Ett gott folkmaterial är vårt lands största rikedom.” Författaren till denna soldatinstruktion heter Harald Malmberg och hade 1928 utnämnts till statsråd och chef för försvarsdepartementet i amiral Arvid Lindmans högerregering. Man kan undra varför alla dessa f d nazister/fascister aldrig nämns när deras partier omtalas i massmedia? Varför är däremot varje koppling till nazism och fascism – om än aldrig så perifer – så intressant när det gäller Sverigedemokraterna?

Källor som Inger-Siv Mattsson hänvisar till:

(1) Karl N Alvar Nilsson: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet, Federativs förlag 2000 (2) Bosse Schön Där järnkorsen växer, 2001 (3) Källa Ola Larsmo i SvD 11 mars 2006

(4) Källa om Clas af Ugglas och Fria Ord: Karl N Alvar Nilsson Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet (5) Källa om Riksförbundet Sverige-Tyskland: Karl N Alvar Nilsson: Svensk överklass och högerextremism under 1900-talet

(6) Ola Larsmo Djävulssonaten (7) Ola Larsmo i en artikel i DN under rubriken ”Här behövs utvädring” i mars 2006 (8) Sven Ove Hansson har i sin bok Till höger om neutraliteten, 1985 kartlagt Fredborgs verksamhet inom svenskt näringsliv

Alliansens bruna förflutna 4

Detta är den fjärde och sista delen av redovisningen rörande historiska nazistsympatier hos Allianspartierna. Den avhandlar Folkpartiet.

Skeletten i de folkpartistiska garderoberna

Samtliga borgerliga partier hade proselyter i bl a Per Engdahls och Ragnar Erikssons – sedermera Edenmans – nazistiska förbund Det nya Sverige. En av de mest aktiva och uppskattade medlemmarna bland dessa Uppsalafascister hette Birgit Grabe, gift Rodhe, och gjorde karriär i folkpartiet bl a som skolminister i en av de borgerliga regeringarna på 1970- och 80-talen. Folkpartiet har haft valsamarbete med dåtidens stora nazistpartier, bl a med Sven Olov Lindholms Sveriges Nationalsocialistiska Arbetarparti, SNAP som 1938 bytte namn till Svensk Socialistisk Samling, SSS. Vid kommunalvalet 1938 hade SNAP/SSS, Folkpartiet och Högerpartiet gemensamma vallistor i Härnösand och Uddevalla. Dessa listor resulterade i totalt 13 mandat. I Haparanda, Nybro och Nässjö ingick Folkpartiet valkartell med det minst sagt högerextrema och antidemokratiska Sveriges Nationella Förbund, SNF. Dessa gemensamma listor resulterade i 28 mandat. I kartell med Folkpartiet och högern fick SNF ett 70-tal mandat i Sjöbo, Karlskrona och Eksjö. I Mölndal tog SNF mandat i kartell med Folkpartiet, högern och Bondeförbundet. Fyra år senare – 1942 – ställde Folkpartiet åter upp i valkartell med SNF och Högerpartiet i Malmö och erövrade 10 mandat.

De borgerliga partierna hade alltså inga som helst problem med att samarbeta med nazister och fascister. Trots att judeförföljelsen i Tyskland vid det laget tagit fart på allvar och uppgifterna om vad som hände i Tyskland även nått Sverige var detta inget som helst hinder för bl a liberalerna att samarbeta med nazisterna! Men om sitt eget förflutna som samarbetspartner till ”de bruna lössen” talar de aldrig idag. De tiger givetvis som muren om detta ”fiskande i grumliga vatten” som det ju brukar heta när det gäller sverigedemokraterna.

Folkpartiet har givit hyckleriet ett ansikte

I en debatt för några år sedan i SvD om folkpartiets förhållande till nazi-Tyskland försökte Lars Leijonborg och Erik Ullenhag förneka att partiet 1941 röstat ja till ‘svenskt stöd till

nazismens krig' – dvs till transiteringarna – genom att påstå att "motståndet var större i folkpartiet än i de andra partierna." Historikern Henrik Arnstad avslöjade bluffen: "Detta är faktafel. Den socialdemokratiska riksdagsgruppen röstade nej. Folkpartiet röstade ja. Punkt. Folkpartiet borde anlita en historiker innan Leijonborg och Ullenhag försöker skriva historiska debattartiklar /.../ Leijonborg menar att det var okej för folkpartiet att stödja nazismen 1941 eftersom andra partier gjorde detsamma. En mycket märklig inställning. " "Även om folkpartiet var det minst nazianstrukna av alliansens partier ansåg de dock att en nazitysk seger vore det bästa för Sverige för att skydda oss mot bolsjevismen" som DN:s chefredaktör konstaterade i en ledare. (1) Beträffande transiteringarna – eller "resetraffiken" som den eufemistiska omskrivningen löd – kallade vice talmannen och folkpartisten Ivar Österström tysktågen för "en liten vänlighet, visad en vänligt sinnad makt, som varje dag visar nya vänligheter." (2) Den 29 april 1940 uttalade sig Österström om det norska folkets frihetskamp: "Historien har knappast någon motsvarande exempel till det norska på allmän upplösning, desorganisation, förvirring, brist på fattning och ledning samt hopplös uppgivelsevilja. Man frågar sig hur det är möjligt att en demokratisk nation till den grad kan falla sönder i provens stund och visa sig vara skal utan kärna. Allting har ett pris. Även friheten. Ett pris i pengar och ett moraliskt pris. Norge har på ett avgörande sätt brutit beträffande bådaderna. Dess öde måste fullbordas. "

"Orden står kvar oförändrade och bevarade åt eftervärlden som ett monument över Sveriges hållning till Norge år 1940 – som ett vittnesbörd om det officiella Sveriges hållning till broderfolket i dess hårdaste prövnings stund" konstaterade Vilhelm Moberg i De ofria ordens tid. 1944 gav Ture Nerman ut sin pamflett 1940 års män, där han brännmärkte fyra kända politiker som "anpasslingar".

Med detta ord avsåg Nerman de politiker som var "ekon av regeringens politik och helhetssyn". En av dem var folkpartisten Österström. (3) Folkpartisten Erik Boheman som var kabinettssekreterare 1938- 44 var tveksam i valet mellan demokrati och de nya idéer som nazismen representerade. Från en informationsmiddag för näringslivets och försvarets toppar på hotell Rosenbad den 18 november 1940

noterade Sven Grafström: "Boheman talade något om att han egentligen inte för sin del försvurit sig åt demokratin.". Bohemans avståndstagande från demokratin utgjorde givetvis inget hinder för hans fortsatta diplomatiska karriär: Envoyé i Paris 1944-47, ambassadör i London 1947-48 och i Washington 1948-58. 1960 blev han vice ordförande i utrikesutskottet och var även verksam inom exportindustrin.

Det liberala Torsten Kreuger-ägda Aftonbladets utrikeskommentator tog inte avstånd från Hitler och de våldsmetoder nazisterna använt sig av under 30-talets maktkamp. Den tyska propagandan avspeglades i såväl nyhetsartiklar som i ledarkommentarer. AB menade redan i mitten av 30-talet att "nazismen var mogen att ta makten och dessutom parlamentariskt motiverad. Hitler hade en önskan att göra det tyska folket lyckligt." När Tyskland den 22 juni 1941 anfallit Sovjet uttryckte de liberala tidningarna Stockholmstidningen och Aftonbladet förståelse för den tyska saken och framställde Hitler som "frihetens värn" på sina ledarsidor.

Under rubriken "Europas frihetskrig" skrev Aftonbladet i en ledare: "Det av västmakterna inringade Tyskland har sprängt sina bojar och går nu med fri och ökad styrka till sin europeiska, sin världshistoriska mission att krossa den röda regimen, som utgjort ett hot mot själva frihetens princip." 1941 pläderade Aftonbladet för en "modig uppslutning" på nazi-Tysklands sida. Också högertidningarna Helsingborgs Dagblad och Norrbottens-Kuriren var 1941 influerade av Hitlers korstågspropaganda mot Sovjet. Man kan undra varför alla dessa f d nazister och fascister inte nämns när deras nuvarande partier omtalas i massmedia? Varför

är däremot varje koppling till nazismen – om än aldrig så perifer – så intressant när det gäller Sverigedemokraterna?

Avslutningsvis...

Under rubriken ”Släpp in forskarna i historiearkiven” skrev Leijonberg & Ullenhag i SvD för några år sedan: ”Forskarna måste få studera varför det officiella Sverige anpassade sig efter nazisterna – Sverige måste på allvar göra upp med vår hållning till nazismen.” Just det! Mot den i mina fyra brev skisserade bakgrunden har allianspartierna betydligt större och mörkare fläckar i sitt förflutna än Sverigedemokraterna. De idag etablerade partiernas tidigare idéer om ras, invandring, flyktingmottagning, människosyn, ”vi och dom” etc stiger som sumpgas ur det förflutna. En viss återhållsamhet i fördömande av sd skulle därför vara klädsam. De som med stora bokstäver talar om ”alla människors lika värde” bemöter Sverigedemokraterna som om de vore mindre värda än andra. Hur går den ekvationen ihop, hr Björklund?

Källor som Inger-Siv Mattsson hänvisar till:

(1) Henrik Arnstad i SvD: Folkpartiet bör granska sin egen historia (2) Vilhelm Moberg:: Att stå, det onda emot. Om kriget och friheten (3) De tre övriga var socialdemokraterna försvarsminister Allan Vougt, Richard Lindström och Harald Åkerberg. Källa: Jan Linder: Andra världskriget och Sverige. Historia och mytbildning. Svenskt militärhistoriskt bibliotek, 200

Nazismen och socialdemokraterna 1

Bruna löss i röda fanor

På 1930-talet förenades rött och brunt. Här är ett litet urval av de skelett som rasslar i den socialdemokratiska partigarveroben. I sin recension av Håkan Blomqvists bok ”Nation, ras, civilisation i svensk arbetarrörelse före nazismen” konstaterar Per J Ericson i Världen Idag den 8 september 2006 att ”arbetarrörelsen för mindre än ett sekel sedan överflödade av rasistiska och antisemitiska tillmälen som skulle förfära vilken modern salongsrasist som helst. Håkan Blomqvist visar hur dessa uttalanden var mer än enstaka olycksfall i arbetet, utan snarare naturliga delar i den socialistiska argumentationen. /.../ Ingen kan låtsas att bara ‘de andra’ bör rannsaka sitt förflutna.”

I början av 1900-talet sade den kände socialdemokraten Fabian Månsson: ”Genom hvarje svensk sinnad mans ådror går en skälfnig af raseri och man får en obetvinglig lust att tvätta sina händer i utländska skojares blod.” Raseriet berodde bl a på att de skånska sockerbetsproducenterna importerade polska och ukrainska gästarbetare. Tidningen Arbetet beskrev ”galizierna” som ”boskap, representerande det lägsta stadiet av varan – arbetskraft.” Galizier och andra slaviska folk återfanns långt ner på utvecklingstrappan. En annan av socialdemokratins förgrundsgestalter kring sekelskiftet, professor Bengt Lidforss, anslöt sig till H S Chamberlains pangermanska, rasbiologiska och antisemitiska idéer, vilka fick stor betydelse för Hitler och nazismen. Han talade också med värme om en annan av antisemitismens banerförare, Gobineau. För Lidforss var tanken om ”alla människors lika värde en överspelad dogm.”

När Lidforss dog 1913 gick Arthur Engberg vidare i hans spår. Engberg var socialdemokratisk riksdagsman, ledamot av partistyrelsen, ecklesiastikminister 1932-36 i koalitionsregeringen och landshövding i Västernorrland från 1940, chefredaktör för tidningarna Arbetet, Socialdemokraten och nykterhetsrörelsens tidskrift Reformator. Han var påverkad av Marx antisemitism och en av 30-talets mest kända antisemiter. Han anslöt sig snabbt till de rastankar som blev alltmer tongivande i den allmänna debatten och var en av de

främsta förespråkarna för inrättandet av det Rasbiologiska institutet 1921. Den 12 mars 1921 skrev Arthur Engberg en skandalös ledare i Arbetet under rubriken "Judarna", där han tillgrep hela det antisemitiska konceptet från Sion vises protokoll. Bl a anklagade han judarna för att vara "parasiter som underminerar och förbränner alla övriga raser."

"I sin erövring av världen har judendomen följt en målmedveten raspolitik. Man har detacherat vissa element att beblanda sig med andra nationaliteter och skapa dessa semitiska blandningstyper, som alltmer inpyra den nationella folkstocken. Man har systematiskt underminerat de övriga raserna. Det ligger i denna expansion judendomens hela kynne att vara "cell"-byggare, att fräta sönder, inifrån uppluckra och förbränna den germanska rasen."

Samma år sade Engberg i Andra Kammaren "Vi hava ju lyckan att äga en ras som ännu är ganska oförstörd, en ras som är bärare av mycket höga och mycket goda egenskaper. Men det underliga är ju att, medan vi är ytterst angelägna om att ha stamtavlor över våra hundar och hästar, så äro vi inte alls angelägna att se till huru vi skola bevara och skydda vår egna, svenska folkstock. Det är verkligen på tiden att detta sker."

När den antisemitiske socialdemokraten Engberg 1927 i Riksdagen yrkade på förbud mot ritualsläkt fick han tillmälet "antisemit" kastat i ansiktet! Den främlingsfientlige Engberg var involverad i så rumsrena företeelser som 1933 års läroverksstadga, införandet av ett obligatoriskt sjunde skolår, 1937 års psalmbok samt i tillkomsten av Riksteatern 1934 och Statens Konstråd 1937! Han lade även fram ett förslag om att avskaffa studentexamen och arbetade för ökad förståelse för arbetet inom kyrkan.

Socialdemokraterna och det fascistiska Förbundet Det Nya Sverige

Den 28 oktober 1930 bildade Per Engdahl tillsammans med fem likasinnade den fascistiska organisationen Förbundet Det Nya Sverige. En av de fem hette Ragnar Eriksson. "Det nya Sverige" tillkom på Erikssons studentrum i Uppsala. Medlemmarna var fascister, som arbetade för ett korporativt samhälle enligt Benito Mussolinis modell. Några av dem var avhoppare från Sveriges Fascistiska Kampförbund. Eriksson bytte senare namn till Edenman. Han lämnade några år senare förbundet för att göra politisk karriär hos socialdemokraterna! 1939 valdes han till ordförande i Sveriges socialdemokratiska studentförbund.

På 40-talet var han sakkunnig i regeringskansliet och 1957-1967 var han ecklesiastikminister i Erlanders regering. Han slutade sin politiska karriär som landshövding i Uppsala. Han var dessutom ordförande i den parlamentariska undersökningskommission som granskade polisens utredning av Palmemordet. Det var f ö Edenman som tipsat Tage Erlander om den unge Olof Palmes politiska begåvning! När Edenman redan 1951 kandiderade för ecklesiastikministerposten skrev Arbetaren den 12 mars: "Eller för att uttrycka saken en smula profant... det gör ingenting om man varit nazist i Uppsala bara man blir socialdemokrat när man kommer till Stockholm och får utsikt att placera sig bland innehavarna av makt, ära och härlighet..."

Allan Vougt var en av socialdemokratins ledande politiker och tidningsmän. Han var bl a försvarsminister, gruppordförande för (s) i Andra kammaren, medlem av utrikesnämnden samt chefredaktör för Arbetet. 1925 publicerade Vougt på Frihets Förlag, Eskilstuna (SSU:s förlag) en obehaglig broschyr med titeln "Rasbiologi och socialism", där han hävdade att "rasbiologin går att förena med socialism och inte bara bekräftar en konservativ världsbild." Vougt felbedömde länge Hitlers internationella intentioner. Så sent som 1936, när Hitler redan marscherat in i Rhenlandet, tog han dennes fredsretorik på fullt allvar och trodde på nya förhandlingar och nedrustning. Samtidigt såg han Sovjet som fredsorienterat och som en

garant för de små nationernas säkerhet. Han slöt upp bakom regeringens eftergiftspolitik, försvarade permittenttrafiken och indragna tidningsupplagor. Den socialdemokratiska försvarsministern Allan Vougts bruna förflutna kommenterades i Eskilstunakuriren den 9 september 1946 av tidningens antinazistiska redaktör J A Selander: "Under krigets tidigare skede var han en av de främsta anpassningarna i detta land. Som socialdemokratisk ledare i andra kammaren drog han sig inte för att uttala sin tacksamhet för nazismens och Hitlers starka ambition att organisera Europa bättre än vad de demokratiska staterna och Nationernas Förbund kunnat göra' /.../'" Kommentar överflödigt.....

Den unge socialdemokratiska radikalen Nils Flyg visade med all önskvärd tydlighet att socialism/kommunism och fascism är två sidor av samma mynt. Efter partisprängningen 1917 grundade Flyg Sveriges Socialdemokratiska Vänsterparti. Som kommunistpartiets ordförande under 1920-talet var han Kominterns trognaste vapendragare i Sverige. 1929 bröt han med Moskva och grundade "Kihlbomspartiet" som några år senare ombildades till Sveriges Socialistiska Parti, SSP. Vid krigets utbrott hade partiet förvandlats till ett rent nazistiskt parti som senare fick ekonomisk bistånd från Tyskland. Många socialister ansåg det naturligt att knyta an till antisemitismen och därigenom bekämpa den gemensamma fienden "penningjuden." Tidningen Den svenske arbetaren undrade i detta sammanhang "hur någon enda socialist kunde ifrågasätta att judarna äro världens största kapitalister och blodsugare."

I sin recension av Håkan Blomqvists bok om antisemiterna i arbetarrörelsen konstaterade Carl Johan Gardell under rubriken "Rasistiska tongångar i tidig arbetarrörelse" i SvD den 8 juni 2006 att "Engbergs antisemitiska diatriber och Flygs nazistiska förlöpningar vilade förvisso på kända tankefigurer i de socialistiska rörelsernas ideologiska landskap" och att "Blomqvist skrivit en lysande avhandling som bidrar till att kasta ljus över det svenska folkhemmets förhistoria." En viss Ragnar Linnér var medlem i Socialistiska Partiet och i Sveriges Nationella Förbund SNF och stred som frivillig i Waffen SS. Linnér gjorde senare karriär inom fackföreningsrörelsen. 1958 grundade han Sveriges socionomers riksförbund vars ordförande han var under åren 1958-1961. 1965 rekryterades han av socialdemokraten Hjalmar Mehr som kanslichef på barnavårdsnämnden i Stockholms stadshus! Självt har Linnér kommenterat sitt tvivelaktiga förflutna med orden: "Någon nazist med den betydelse ordet har idag var jag aldrig." Näna.

Varför tiger socialdemokraterna om Ragnar Linnérs socialdemokratiska karriär? Inte kan det väl vara så som Bosse Schön säger att "det vore oerhört känsligt att dra en så aktad och välmeriterad socialdemokrat i smutsen för en "bagatell" som det brukar heta i dessa sammanhang. För en ungdomsförsyndelse." Preskriptionstiden för "ungdomssynder" kan ibland vara kort. Om man inte är Sverigedemokrat förstås.....Det var inte bara den rashygieniska ideologin i nazismen som tilltalade tidens socialdemokrater. En av Sveriges ledande nazister Rutger Essén fick i en debatt med Herbert Tingsten 1932 stöd av folkhemmets älskling Gunnar Myrdal som "i nazismen trodde sig se ungdomens rörelse, en förnyelse av socialismen."

Sverker Åström och Sveriges Nationella Förbund

[En av de mest namnkunniga socialdemokraterna med brunt förflutet är den gamle toppdiplomaten och f.d. ambassadören Sverker Åström. Han hade inlett sin politiska bana åren före andra världskriget med ett medlemskap i Sveriges Nationella Förbund, en av dåtidens viktigaste nazianstuckna organisationer. Organisationen hade klart antisemitiska ståndpunkter och bekämpade "invandring av mindervärdiga raselement."](#) Vid tiden för sitt medlemskap i SNF var Åström student i Uppsala. Idag vill hans parti självklart avfärda saken som en "ungdomsförsyndelse." Men det besvärande är att det inte gått att hitta en enda punkt i

Åströms liv där han bröt med de dunkla föreställningar han omhuldat. Samtidigt som andra världskriget bröt ut hösten 1939 gick han direkt från studentlivet till UD där han inledde en blixtkarriär. Från den tiden var hans strategi att ligga lågt med sina politiska sympatier. I sina memoarer "Ögonblick" har den annars så minnesgode diplomaten drabbats av partiell minnesförlust och påstår att han "aldrig varit ansluten till något politiskt parti." Detta är en sanning med modifikationer eftersom SNF under den period Åström var medlem uppfyllde kriterierna för ett politiskt parti. 1936 deltog SNF i riksdagsvalet och fick 27 000 röster. Den slipade diplomaten Åström har alltid hävdats att han "inte har några minnen av sina eventuella kontakter med Sveriges Nationella Förbund och därför inte kan svara på några frågor om saken." För övrigt tyckte han att "det var en bagatell." Det ser dock inte ut som att Åström helt brutit med den konservativa och "främlingsfientliga" – som det brukar heta om andra – åsiktsriktning som på 30-talet fick honom att flörta med nazismen. I ett inlägg i DN 1990 förordade Åström att "Sverige borde akta sig för att ta emot flyktingar från kulturer med så väsensfrämmande seder och bruk att de skulle ha svårt att anpassa sig i ett nordeuropeiskt land."

När han i en intervju ombads förklara sig exemplifierade han med att han visserligen "inte ville nedvärdera en huvudjägares kultur men att en sådan människa skulle "känna sig mindre hemma i Vetlanda eller Gällivare." Sommaren 1995 skrev Åström återigen på DN Debatt och argumenterade denna gång för "etnisk rensning i FN-regi som lösning på konflikterna" i det forna Jugoslavien. Han fördömde tanken på att människor med olika nationell bakgrund skulle kunna leva sida vid sida i exempelvis Sarajevo och menade att en stabil fred bara var möjlig efter stora folkomflyttningar under överinseende av internationella organ. Dessa exempel är givetvis bara toppen på isberget och man har all anledning att undra vad som mer döljer sig i de av socialdemokraterna hermetiskt slutna arkiven! Socialdemokraterna har givetvis starka motiv för att hålla arkiven stängda och goda skäl att darra inför vad som kan avslöjas i framtiden. Utan tvivel har etablissemangets betydligt värre och större "bruna fläckar" i sitt förflutna än Sverigedemokraterna har! Alla de etablerade partierna -utom kommunisterna som har sina stalinister- kom att härbärgera avhoppade nazister och fascister. Några av dem valdes in riksdagen eller utsågs rentav till ministrar. En minister -dessutom t o m "dubbelminister- vars förflutna till slut hunnit ifatt henne är Laila Freivalds. Fadern var medlem i lettiska bondeförbundet. Modern och döttrarna flydde till Tyskland 1944 och först därifrån tog de sig till Sverige där de återförenades 1947.

"Grumliga vatten" och s k "rumsrena" partier Hela det politiska etablissemangets tiger så det knakar om det som utspelades i Sverige fram till Stalingrads fall i januari 1943, då skaror av fascister och nazister -s.k. "roddare" snabbt rodd över de "grumliga vattnen" och anslöt sig till "rumsrena" partier. Dessa borde därmed rimligtvis placeras i kategorin odemokratiska och rasistiska partier. Otaliga "roddare" gjorde också karriär inom fackföreningsrörelsen, utbildningsväsendet, rättsväsendet, näringslivet, försvaret etc etc. Redan 1921 slog socialdemokraten Per Albin Hansson i sitt allra första folkhemstal fast: "Sverige åt alla svenskar." När man rotar i det förgångna är det inte svårt att hitta händelser som krackelerar de föreställningar och den världsbild majoriteten av medborgarna har. "Socialdemokratin var uppenbarligen allt annat än vaccinerad mot det tidiga 1900-talets värsta ideologiska virus" konstaterade Ola Larsmo på DN Kultur den 10 juni 2006. Beror Mona Sahlins, Marita Ulvskogs och andra socialdemokraters hätskhet mot Sverigedemokraterna möjligen på dåligt samvete för det egna partiets "fiskande i grumliga vatten" och befogade rädsla för att partiets "bruna förflutna" skall komma fram?

Några källhänvisningar:

Håkan Blomqvist: Socialdemokrat och antisemit. Den dolda historien om Arthur Engberg,

Carlsson 2006 Gunnar Wall, Palmemordet Ola Larsmos recension "Antisemiterna i arbetarrörelsen" i DN 10 juni 2006 av Blomqvists bok Nation, ras och civilisation i svensk arbetarrörelse före nazismen

Per J Ericson: Antisemitismen i Arbetarrörelsen. Rasism och rasbiologi självklara inslag i många socialisters världsbild, Världen Idag 8 september 2006

Nazismen och socialdemokraterna 2

Den s-märkta rashygienen

Rashygienen var en viktig del i den socialdemokratiska drömmen om folkhemmet och ideologin omfattades även av de flesta politiska partierna. Den socialdemokratiska statsministern och folkbildaren Richard Sandler såg sitt eget parti som det mest kallade till detta värv: "Ja, vilket parti skulle väl vara mer ägnat att uppta de rashygieniska idealen?" Sandler var lärare vid Brunnsviks folkhögskola 1909-17, ledamot av Andra kammaren 1912-17, av Första kammaren fr o m 1919, statssekreterare i finansdepartementet 1918-20, konsultativt statsråd 1920, 21 och 23, finansminister 1920, handelsminister 1925, statsminister 1925-26, utrikesminister 1932, 1936 och 39, chef för SCB 1926-41, landshövding i Gävleborgs län 1941-50, hedersdoktor 1956. I samband med Sveriges första utlänningslag slog en regeringsproposition 1927 fast att "Värdet av att vårt lands befolkning är av en sällsynt enhetlig, oblandad ras kan knappast överskattas.

Det är därför av betydelse att kontrollera invandring av folkslag, som ej till båtнад för oss låta sig sammanblandas med vår befolkning." Till de mindre värda raserna räknades bl a judar, svarta och zigenare. Magistraten i Karlskrona hävdade 1931 i ett yttrande över utlänningslagen: "Det säger sig självt att färgade raser under inga förhållanden – framför allt negrer – inte ens som tillfälliga besökare, utom i rena undantagsfall, bör äga tillträde till riket." I sitt slutbetänkande SOU 1938:57 skrev Befolkningskommissionen: "Vi äro nog lyckliga att inom ett naturligt avgränsat område äga en befolkning med gynnsamma förutsättningar för gott samarbete tack vare gemensam härstamning, språk, religion och kulturtraditioner. Om vi i fred får fullfölja vår svenska linje så kommer vi att göra en insats av betydelse för världen i kommande tider. Därför utan måste vi förr eller senare finna oss i en immigration av sådana mått att enheten vedervågas och den svenska traditionen bryts."

Arthur Engberg, socialdemokratisk riksdagsman, ledamot av partistyrelsen, ecklesiastikminister 1932-36 och landshövding i Västernorrland från 1940 samt chefredaktör för Arbetet och Socialdemokraten var påverkad av Marx' antisemitism och en av 1930-talets mest kända antisemiter. 1921 konstaterade ju Engberg i Andra Kammaren "Vi hava ju lyckan att äga en ras som ännu är ganska oförstörd, en ras som är bärare av mycket höga och mycket goda egenskaper. Men det underliga är ju att, medan vi är ytterst angelägna om att ha stamtavlor över våra hundar och hästar, så äro vi inte alls angelägna att se till huru vi skola bevara och skydda vår egna, svenska folkstock. Det är verkligen på tiden att detta sker." 1965 upprepade Tage Erlander i Riksdagen i samband med rasoroligheterna i USA denna tankegång: "Vi svenskar lever ju i en så mycket lyckligare situation. Vårt lands befolkning är homogen, inte bara i fråga om rasen utan i många andra avseenden."

Socialdemokraternas "förädling av folkmaterialet"

1906 skrev socialdemokraten Zäta Höglund i folkbildningstidningen Fram "Här nedlägges stora kostnader på att hålla idioter och vanskapta vid lif, och årslånga mödor offras på att till exempel hjälpligt tala eller teckna; under tiden gå tusentals friska barn under i brist på näring eller uppfostran. Men förmodligen känner sig öfverklassen mest släkt med de förra." [1920 motionerade professor Alfred Petré i riksdagen om nödvändigheten att vidta åtgärder mot landets "inre fiender." Motionen understöddes av den socialdemokratiska partiordföranden](#)

Hjalmar Branting som själv i riksdagen motionerade om inrättandet av ett rashygieniskt institut. Svenska Sällskapet för Rashygien hade bildats redan 1909 och följdes 1921 av Institutet för Rashygien.

Sveriges Rasbiologiska Institut grundades 1922 och mätte under sitt första år skallarna på 200 000 medborgare. Samma år motionerade Ernst Wigforss m fl om att man borde kunna förbättra "folkstammen" med hjälp av sterilisering av "undermåliga." 1934 fick Sverige en lag om tvångssterilisering. 1941 skärptes lagstiftningen i bästa Hitlerstil för att möjliggöra sterilisering av människor med "asocialt levnadssätt." Gustaf Möller och dåvarande statssekreteraren Tage Erlander beordrade inventering av zigenare och tattare. Varken Ernst Wigforss eller Erlander – den senare direkt inblandade i steriliseringsprogrammen – nämner ett enda ord om detta i sina memoarer. Antingen ansåg de att världens mest omfattande program för rasrening inte var viktigt nog att nämnas på de omkring 1 000 sidor som var och en av dem skrev. Eller också hade de till sist insett att programmet var omänskligt och fel och tyckte att det var lika gott att läsarna fick fortsätta att vara okunniga! De kan givetvis också ha drabbats av den s-märkta politikersjukan "partiell minnesförlust."

Docent Bertil Lundman skrev i sin bok "Nutida människoraser" – som f ö användes som kurslitteratur vid Uppsala universitet fram till 1960-talet – att "negrerna är jordens mest utpräglade driftsmänniskor, en ras av stora ouppfostrade barn, som mindre än andra besväras av några hämningar. Niggern tar dagen som den kommer, skriker, pratar, flabbar... En sådan natur är naturligtvis en utmärkt slav, som fränsett enstaka utbrott, finner sig väl i sitt öde, ja t o m är flabbig i slavhandlarens kedjor."

Paret Myrdals "förädling av folkmaterial"

Reformatörerna av de sociala välfärdssystemen var oroliga för kostnaderna för sina reformer. Inte minst oroade sig politikerna för att det allmänna barnbidrag som infördes 1948 skulle bli en svår belastning för statskassan. Man beklagade att "de lägre rasernas utvecklingsmöjligheter var små" och menade att "det var fel att ge dem samma stöd som mer utvecklade raser." Reformatorernas absurda tankegång fullföljdes på 1930-talet av det socialdemokratiska paret Alva och Gunnar Myrdal som pläderade för förädling av "folkmaterial". Som lämplig metod föreslog Myrdals sterilisering av "undermåliga" – en "cirkulationsprocess varigenom biologiskt degenererade individer avskiljes" i syfte att uppnå "en mer varaktig rasbiologisk selektion, framför allt vad gäller sinnesslöa".

I SOU 1936:59 slogs fast att "sterilisering av annat än medicinska skäl kan näppeligen utnyttjas annat än i de fall av förkomna, mindervärdiga individer, som enligt ärftlighetslagarna oavbrutet alstras såsom avfallsprodukter från andra socialgrupper och som hava en tydlig benägenhet att fortplanta sig inbördes och således bilda familjer och grupper, starkt belastade av ärftlig undermålighet, samt vidare i det fall, då i övrigt socialt välanpassade eller åtminstone ej allmänt undermåliga individer visas vara behäftade med ärftlig sjukdom eller sjukdomsbelastning av viss kvalificerad natur."

Myrdals rashygieniska skäl var sammankopplade med samhällsekonomiska hänsynstaganden. Den myrdalska utredningen fastslog att statens utgifter skulle minskas eftersom de "mindervärdiga elementen" genom steriliseringsåtgärderna på sikt skulle "dö ut" inom ett par generationer..... Medelklassen och bondebefolkningen ansågs ha "mycket stort rasbiologiskt värde" medan kriminella, efterblivna och tattare beskrevs som "den mänskliga slaggen."

Myrdals drog igång ett storskaligt program för vilka människor som inte skulle få finnas. Projektet pågick i flera årtionden. Utredarna såg samhället som en levande organism vilken måste "befrias från parasiterande element." Vilken människosyn ger detta uttryck för? Bokens och projektets rasmedvetna författare och förespråkare nådde båda höga positioner inom socialdemokratin – Gunnar blev handelsminister och Alva var konsultativt statsråd 1967-73!

I "Kris i befolkningsfrågan" (1935) beskrev Alva Myrdal hur hon såg på kvinnans ställning: "...det finns tydligen inom det husliga arbetet, både som husmor och som tjänare, fortfarande möjligheter för klena, imbecilla, indolenta och ambitionslösa eller i övrigt mindre väl rustade individer att stanna kvar och dra sig fram. Dessutom ge hel- och halvprostitution alltid en öppen tillflykt." Som ett led i makarnas Myrdals rashygieniska ideologi skulle alla barn registreras av skolläkaren. "Blir registreringskortet obligatoriskt kommer det varken att verka närgånget eller misstänkt" försvarade Alva Myrdal sina något – med dagens språkbruk – politiskt inkorrekta metoder. 1945 steriliserades 3 747 personer. 1946 steriliserades "undermåliga" kvinnor i snabbare takt än någonsin tidigare – omkring sex per dag. 1947 var antalet steriliseringar 2 264. Makthavarna trodde allmänt att just "undermåliga ynglade av sig" mer än "vanligt folk." Den raspolitik socialdemokraterna bedrivit får sverigedemokraterna att framstå som antirasister!

SOCIALDEMOKRAT NOMINERADE HITLER TILL NOBELS FREDSPRIS!

Den socialdemokratiske riksdagsmannen i första kammaren Erik Brandt nominerade 1939 Hitler till Nobels fredspris: "Till det Norske Stortings Nobelkommitté: Undertecknad tillåter sig härmed vördsamt föreslå att Nobels fredspris för 1939 måtte tilldelas Tysklands rikskansler och Führer Adolf Hitler, vilken enligt miljoner människors uppfattning framför varje annan man i hela världen är förtjänt av denna höga utmärkelse.

Det framgår av autentiska dokument, att världsfreden var i stor fara i september 1938 samt att det hängde på timmar att ett stort europeisk krig skulle utbryta. Den som i detta farofyllda läge räddade vår världsdelen från den fruktansvärda katastrofen var utan minsta tvivel i främsta rummet det tyska folkets store ledare, vilken i det avgörande ögonblicket frivilligt avstod från att låta minan springa, ehuruval han hade fullkomlig makt att släppa loss världskriget.

Av sin glödande fredskärlek, tidigare dokumenterad i hans berömda bok Mein Kampf – näst Bibeln världslitteraturens kanske yppersta och mest spridda verk – och hans utomordentliga gärning att med enbart fredliga medel, utan blodsutgjutelse, med Tyskland införliva Österrike, förmåddes Adolf Hitler vid ovannämnda kritiska tillfälle att avstå från våld vid befrielsen av sina hemlängtande landsmän i Sudeterna och i sin legitima strävan att göra sitt fädernesland stort och mäktigt. Det är högst sannolikt, att Hitler, därest han ostörd av ännu förefintliga krigshetsare får i fred fullfölja sitt höga syfte, inom överskådlig tid kommer att pacificera Europa och kanske hela världen.

Emellertid finns det tyvärr ännu ganska många människor, vilka icke förmå inse storheten i Adolf Hitlers fredssträvanden, och jag skulle av hänsyn till detta enkla faktum icke ha funnit tiden redan nu mogen för framförandet av Hitler som kandidat till Nobels fredspris, därest icke ett antal medlemmar av Sveriges riksdag föreslagit en annan kandidat, nämligen Englands premiärminister Neville Chamberlain. Ett sådant förslag förefaller föga genomtänkt. Ty visserligen är det sant att Chamberlain genom sin utomordentliga hänsynsfullhet och förståelse för Hitlers pacificeringssträvanden i hög grad bidragit till att rädda världsfreden men i sista hand låg dock avgörandet hos Hitler och inte hos Chamberlain.

Det är Adolf Hitler och ingen annan som vi främst har att tacka för att fred ännu råder i större delen av Europa, och till honom knyts också förhoppningarna om framtida fred. På Chamberlains likväl obestridliga förtjänster om freden kunde det möjligen synas påkallat, att en mindre del av fredspriset tilldelades honom, men riktigast torde dock vara, att intet namn får ställas vid sidan av Adolf Hitlers och fördunkla detta. Adolf Hitler är dock vår tids oförläpnelige, gudabenådade frihetskämpe, och miljoner människor blicka upp till honom såsom fridsfursten på jorden.

Stockholm den 27 januari 1939 E G C Brandt, ledamot av riksdagens första kammare"

Detta förslag skall bli ses mot bakgrunden att svenska politiker enligt Karl Gerhard vid det

laget mycket väl kände de tyska koncentrationslägren genom boken "Träskets soldater" som utkommit redan 1937!

(OBS detta var ironi och kan inte läggas S till last. Brandt var i själva verket en av dem som protesterade mot nazianstrukningen inom det egna partiet, anm Robsten)

Slutord

När jag började läsa igenom detta material som tillställts mig var min första reaktion att detta inte kan vara sant! Jag var flera gånger tvungen att bildligt talat nypa mig i armen. Inte kan väl dom genom åren mest framträdande svenska riksdagspartierna ägnat sig åt ett sådant gediget svineri som beskrivs i Inger-Siv Mattssons brev? Min andra tanke var hur man med närmast en mun i så fall kan beskylla Sverigedemokraterna för att ha ett "brunt förflutet" när man själva har betydligt smutsigare mjöl i påsen? Är man helt historielösa? Eller är det den "partiella minnesförlusten" som Inger-Siv nämner? Det må vara hur det vill med den saken, men en sak är säker: Den riksdagspolitiker från dessa partier som hädanefter beskyller Sverigedemokraterna för historiska nazistsympatier men samtidigt inte med ett ord nämner sitt eget partis brunfläckiga förflutna är en feg hycklare och har inget i ett riksdagsparti att göra!

Gustaf Jansson, redaktör Politiskt Inkorrekt (PI)

Artiklarna tidigare publicerade på Newsmill.